(Басня)

В ставочку Пліточка дрібненька
Знічев'я зуздріла на удці черв'яка,
І так була раденька!
І думка то була така,
Щоб нідвечірковать смачненької
Ну, дейко! до його швиденько!
То збоку ускубне,
То спереду поцупить,
То хвостика лизне,
То знизу вп'ять підступить,
То вирне, то пірне,
То сіпне, то смикне,
Вовтузиться, ялозиться і пріє,-
Та ба!.. та ротеня таке узеньке, бач,
Що нічого не вдіє,
Хоч сядь — та й плач!
"Ой горенько мені на світоньку,— мовляє,-
За що мене так доля зневажає?
Тим пельку і живіт дала з ковальський міх,
Тим зуби, мов шпички; а нам, на глум, на сміх,
Рот шпилькою неначе простромила!..
Ой правду дядина небога говорила,
Що тільки на світі великим рибам жить!
А нам, малим, в кулак трубить!"
Так Пліточка в воді на долю нарікає,
А на гачку черв'як все хвостиком киває!..
Черв'як кива — аж ось! Зі дна
Гульк Щука!.. бовть!.. вона
За удку хіп!
А удка — сіп!..
З води шубовсть в окріп!..
"Ой лишечко! Оце ж як дядина збрехала!.." —

Із ляку Пліточка сказала.
І більш не скаржилась на долю пліточок,
За ласенький на удочці шматок:
Що бог послав,— чи то багато, чи то трошки,-
В кушир залізши, їла мовчки!
2 ноября 1827 г.